

SOĞUK CEHENNEM

© 2025, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-559-5

Sertifika No: 75092

<i>Hayat Yayınları</i>	: 791
<i>Hayat Edebiyat</i>	: 133
<i>Kitabın Adı</i>	: Soğuk Cehennem
<i>Yazarı</i>	: Şule Gizem Büyükboz
<i>Yayın Koordinatörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Editör</i>	: Sevgi Korkut
<i>Kapak Görseli</i>	: Muhammed AYTEKİN
<i>Kapak Uygulama ve İç Tasarım</i>	: Vildan Ekşi
<i>Baskı Yeri - Tarihi</i>	: İstanbul - 2025
<i>Baskı - Cilt</i>	: Alioğlu Matbaacılık

Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.hayat yayinlari.com - e-posta: hayat@hayat yayinlari.com

[X /hayat yayinlari](https://www.instagram.com/hayat yayinlari) [f /hayat yayinlari](https://www.facebook.com/hayat yayinlari)

ŞULE GİZEM BÜYÜKBOZ

SOĞUK CEHENNEM

Şule Gizem Büyükboz

30 Nisan 1998'de Antakya doğdu. Bebekliği ve ilk çocukluk dönemi İstanbul'da geçti. İlkokul çağında ailesi Kocaeli'ne taşınınca ilkokulu, Kocaeli Karamürsel Güzel Kıyı İlköğretim Okulu'nda okudu. Orta öğrenimini ailesinin Hatay'ın Hassa ilçesine taşınması ile Hatay Hassa Derviş Paşa Ortaokulu'nda tamamladı. Hatay'da geçen dört yıllık bu serüvenden sonra Kocaeli Karamürsel'e dönen Büyükboz, ailesiyle hayatına orada devam etti. Liseyi Kocaeli Karamürsel Anadolu İmam Hatip Lisesi'nde okudu. Lise çağlarında yazmayı keşfeden Şule Gizem, 17 yaşında ilk romanını kaleme aldı. 18 yaşında liseden mezun olunca iş hayatına atılan Şule Gizem, geleceğinin temellerini erken yaşta atmaya başladı.

İlk romanı *Portakal Ağacı* kitabını 2021 yılında çıkartarak okuyucularıyla buluştu. Bu süre içinde Şule Gizem, Kocaeli Sağlık ve Teknoloji Üniversitesi Çocuk Gelişim bölümünde okumaya başladı. İkinci romanı *Soğuk Cehennem* kitabını 2023 yılında tekrar okuyucularıyla buluştu.

Şule Gizem, hem okuyarak hem de çalışarak idame ettirdiği hayatında kitapları ve okuyucularıyla buluşmaya devam ediyor.

Kör Talih

Tek bir nefes ne manalar saklıyordu bizlerden? İçimize akan havanın vücudumuzdan dışarı çıkması kadar kısa bir zaman dilimi ve ardına bıraktığı duygular... Hislerimiz miydi o ilk ışıktaki bizlere öncü olan? Peki ya ana rahminden kopan mıydı bize çarpıp bütünüyle hayatımıza yer eden o bir soluk? Belki de bizler pek fazla mana katıyorduk yaşadıklarımıza. Ya da okuduğumuz onca geçmiş hikâyeler bizim yetinebileceğimiz bir yaşam biçimiydi.

Bu yaşam biçimlerini aile kavramına sığan insanları mı belirliyordu? Yoksa insanlık kavramı bir oluşumu tamamlayıp geride bir kemik parçası bırakarak yok mu oluyordu? Anlamsızlık üzerine kurulmuş bir bütünlüğüne sığacak kadar karışık bir yolda ilerliyorduk belki de kim bilebilir. Her şey bir yana peki o unutulmuş hislerimiz... Nerede ve ne yapıyorlardı? O hisler içimizde var olan bütünlüğümüzden aykırı bir şekilde yer değiştiriyordu eminim ki.

Hissetmek, parçalanması en kolay varlığı yani bizleri ortaya koyuyordu.

Oysa kimisine göre bu evren sevgi bağlarıyla kurulmuş bir düzlüktü. Sevmek de anıların bir parçasıydı veya sevmek kolaydı da kaybetmek daha mı kolaydı?

Akıp giden zamanı yakalayamadığımız gibi bir günün, bir saatin ya da şimdiki bir vaktin ipini tutamazdık. Eğer zaman bir ip olsaydı ve tutabilseydik hiç düşünmeden o ipi çekerdik. Öyle güçlü çekerdik ki o ipin varlığı ve yokluğu bir olurdu. Belki de bizi biz yapan o şey ipin yokluk hissiydi. Geçmiş unutulmazdı. Ne kadar çabalasak da hafızamızı kaybetmediğimiz sürece asla gerçekleşmeyecek bir şey vardı. Geçmişimiz yüzleşemeyeceğimiz kadar zor ise onu unutamıyorduk. İnsanoğluna bahşedilmiş düşünme kabiliyeti bu kavramı yok etmemekle birlikte sürekli bunu ortaya koyuyordu. Keşke insanların belleğinin de son kullanma tarihi olsaydı.

En doğru yol bir insana sadık ve güvene dayalı yitip gittiği toprakla bütün olmaktı. İki varlığı bir araya getiren bu varlık, bütünüyle

evrenin çelişkide kalıyordu. Doğrular ve doğruların analizindeki yanlışlar... Kime ne kadar doğru gelip gelmediğine bakılmadan karara varılan en düz yolun bulunduğu gerçekler...

Kim niye sevgi bağıyla tutunur, ne güzeldir daha ileride? Her zaman dilimine sığdırılmış bir boşluk ve binlerce şüphe... Tıpkı değerler ve eski ağızla adetler. Garipti öyle ise. Bir kavrama sadık kalınıyorsa ya da buna mecbur kalınıyorsa ne kadar gereksiz bir biçime gözler açılıp kapanıyordu. Kim isteyerek kötü olabiliirdi ki! Ya oluşuma ters giden bir bağlam vardı yahut oluşumun doğurduğu olumsuzluklar buna izin vermişti.

Kötü olmak bir tercihti ama kötü doğmak bir yanılıydı. Oysa bir insan kitaplarda okuduğu şartlarla karşı karşıya kalsa bile aklın getirdiği bulgular, sadakat ve bağlılık o onca sayfanın bizlere sunduğu ısrarı yere çarpmakta olan bir bardağın kurtarılma arzusunu duyup ona yapılan hamle ile yitirilen zaman kaybı kadar gereksiz bir çaba harcardı. Düşen bardak gibi kırılan parçalardan farksızdı insanoğlu. Kırılan hiçbir şey eskisi kadar sağlam kalmıyordu.

Aklınızda bu gibi bir yok oluş mantığı yer etmişse durmalı ve olduğu gibi onu orada bırakmalıyız. Bırakmadığımız her yanlış veya gerçekleşmeyen doğrular peşimizde bir yığıntı gibi bizleri takip edecektir. Bugün peşimizde her ne sürüklediyssek yarın olmayacak ve bir güne bahşedilen zamanı aklen uzatmış olacağız.

Bu yüzden yeni bir merhaba her zaman bizlere ışık olacaktır. Yeni doğmuş bir insanoğlu korkusuz gelir dünyaya. Daha doğrusu korku nedir bilmediği için pek de anlam vermeyiz hâline. Yeni bir şeydir bu, oluşumun bir parçası hâline gelmiş yeni bir nokta. İhtiyaç olmadığı sesini duymadığımız, gözyaşlarını sadece elde edemediği ihtiyaçları için ve yetersiz kaldığı varlığını tamamlamasında yardımcı olmamız gerektiği için o yaşlar birer birer akıp gitmekle yetinir. Anlaşılmayan ve dinlemediğimiz için değil de anlamadığımız için dökülen o gözyaşları sanırım sadece ve sadece bebeklere yakışan bir durum. Artık birileri bu durumu sadece bir oluşumun başına ve sonuna itmeli; artık asıl yaşayışı huzurlu bir kapının ardında bırakmalı.

Hüzün kokan bu evren anlamsız kaldığı sürece ben, düşüncelerimin arasında durakladığım bu noktanın etrafında dönmekten ileriye göremeyen bir insan hâline gelecektim.

İlginç olan ise insanların hep eskiye ah yakıp aynı geçmişin hasretliğini yüzlerinde taşımalarıdır. Çelişen bir dolu doğru ve yanlışlar. Hâlbuki yarınlara getirisi, o çirkin ahların üstünü örtmeye yetecek kabiliyete sahip olmalıydı. Bir yumurtanın gözünden bakmaktan farksızdı hayat denen bu yer.

Tavuk renkliydi ve bu renkler üçe ayrılıp yumurtalarına sirayet ediyordu.

Üçünün de mayası aynıydı ama renkler onlara şekil veriyordu. Eksik neydi, güzellik mi yoksa o mayanın ilk hâli mi? Her şey gibi bunlar da unutulabilir ama eksiklik bir yığıntı gibi sana yapışır ve peşini asla bırakmaz. Bir şekilde seninle o yolu göze alır.

Acı sevmek, acıyı doğuran en doğal histir. Sevmek değerlidir ama acı verir. Acıyı hissetmiş bir yürek ile aşık atmak, doğmamış bebeğe don biçmekten farksızdır. Sağlıksız kalır bünye. Bilemeyiz ki acıyı ayakta tutan ya bir varlık ya da güvendiği inancıdır belki de. Sadece kimisi için acılar beslenir ve yerini sönmeyen ateşlere gebe kalır. Bunlar geçebilir ama durmayan ateşe bir odunda bir varlıkla eklenirse işte o zaman insanın ruhu da baş gösterir ve oracıkta can verir.

Tarifi ve tasnifi zor huşular... Zira yaşamayan ve hissetmeyen anlayamaz. Asla bir varlığın böyle üst düzey acıları yaşamasını istemem doğal olarak. Bu bir dağa benzetilir. İnsanın kaldıramayacağı ve onu taşımakta zorluk çektiği yükler.

Tam olarak bana hayatın yakıştırdığı ve kaldırmakta güçlük çektiğim acılarım var. Temennim buna katlanmamın kolaylaşmasıdır. Kaybolmak ve kaybolduğum yerden bir daha geri dönememekten korkuyorum. Yapmaya niyetlendiğim tek husus ve elbette isteklerim de bu yönde.

Umarım acılarımı, bana uzatılmış bu çirkinliği ortadan kaldırıp hayatıma normal bir şekilde devam etmek istiyorum.

İşte bu yerde yepyeni bir sayfanın kıyısında doğduğum o eve gidebilmek...

Bilmiyorum, hayatın bu dersine karşı durabilecek gücü ve direyeti yeniden ve yeniden bulabilecek miydim? Ah! Evet işte tam da bu noktada ahlar haykırıyordu yüzüme. Oysaki ne ağır bir dersti bu bana!

Rengârenk yürüttüğüm ve pırl pırl yansıyan düşlerimle yaşadığım bir ruhsuzluk ve karanlığın ertesinde kalan geçmişim. Dibi

görünmeyen bir kuyunun en karanlık mecralarında aşık atmakta zira. Keşke diyorum hep, keşke küçük bir kız çocuğu olarak kalmak, eline şeker verilmiş; babasının ona aldığı top ile bahçede öylece koşuşturan; yorulmak nedir bilmeyen, söz dinlemeyen, bulduğu tırtıla umut olup onun kelebek oluşuna şahit olan ve arıların peşinde koşan o küçük kız çocuğu...

Aslında arıların onun kovaladığı desek daha gerçekçi olurdu öyle değil mi?

Okula gittiğim ilk günü o kadar iyi hatırlıyorum ki ıssız bir geminin güvertesinde kimsesiz kalmışım gibi yalnız ve tek başıma hissetmiştim kendimi. Kaybolmuştu o küçük kız çocuğu. Ellerine bırakılan o top neredeydi? İlk kez korkuyu orada mı tatmıştı? Yoksa yere düştüğünde babasının kolları arasında eve taşınırken acıyla birlikte hissettiği o şey miydi korkmak?

O kadar gerçek ve yaşanılabilir ki dokunsam şimdi, tutsam ve kısas sesini. Kimse görmeden yorganımın altında sakladığım o dünyada yaşatsam o bütün anıları. Mümkün müdür bu?

Eğer bir an olsun geçmişte takılıp kaldığım o yaşanmışlıklara geri dönebilseydim. Bu olağan dışı şey gerçekleşseydi, yaşarken beni öldüren o güne gitmek isterdim. Hissettiğim o soğukluğa, beni kimsesiz ve bir başıma bırakan o günün sahibini tanıyabilmek için ayaklarım kopana kadar koşardım ama yine de giderdim. Elbette bu varsayımların ya da düşüncelerin hayatıma nasıl sirayet edeceğini kestiremesem de orada ve ailemle olurum. Yalnız bırakmadığım gibi bensiz de kalmazlardı.

Onların gittiği gün çiçeklerin tomurcuklarına selam verdiği bir sabahtı hâlbuki. Güneş yine en tepede ve sıcacık bir umutla güne merhaba diyordu. Otobüse binen insanları, yolda koşan çocukları, elindeki çantasını zorlukla çeken adamı görmüştüm. Yine gülüyordu dünya. Her şey dün gibiydi. Hatta karşıdan karşıya geçen bir amcanın koluna giren gencin tavırları ile ne kadar gururlanmış ve hoşnut olmuşum. Annesinin elinden tutan o küçük kız çocuğu neden ağlıyor diye aklımdan bir an geçirmiştim ama yok olacağım günün bu kadar yakın bir nefese sıkıştırılacağını tahmin bile edemezdim.

Her gün hiç vazgeçmeden yandığım bu ateşten geriye sadece soğuk bedenler kalmıştı aklımda. Annemin ellerinin arasındaki bilye hatırı saydığım, bilmiyorum. Ruhsuz bir ben kalıyordu artık

bu bedende. Açılması ve çözülmesi bir beden vardı okunan. Hudutsuz kere geçtiğim insanların üstünden yine ve yeniden satır, satır baktığım ayrıntılarda yıkılmış hayatımın yenine o günün dününe ulaşmıyordum. Vazgeçemediğim ve yerine gelmeyecek anılarım ile kalakalmıştım.

İnsanların mucizesiyken bir günde inşaat kalıntılarımla yalnız bırakmıştı hayat beni. Kimseye sesimin zerresini yetiştiremiyordum, herkes kabartacakları o nahif kulaklarını benden esirgiyorlardı. Neden! Neden çığlıklarım ilk duyulduğunda insanların güldüğü o yavru kadar mutlu etmiyordu? Kimseden medet ummuyordum artık. Bazen “Olmasaydı bunlar, başka bir ben olsaydım, ne kadar olurdu hayatta?” diye geçiyordu aklımdan. Ne kadar daha katabilirdim o günden sonraki gülücüklerimi hayatın nispeten yüzüne.

Bilemem ama şu an olduğum noktadan yani babasının adını yaşatan, onun intikamını almak için bütün yaşamını adayan bir kızdan daha farklı bir insan olabilirdim. Ya da battaniesinin altında hayaller kurmaya devam eden bir kız çocuğu olarak da kalabilirdim. Bana gösterdiği en büyük ders olan o gün, kendi göbek bağımı kendim kesip sessizce yaşamak zorunda kaldığım anın bana mihla vurulduğu gündü.

Ne farkı vardı o günün benim tarihten kazıyıp attığım ama yine bıkmadan yüzüme çarpan günlerden farklı kılan? Olay bir hafta önce babamın beni okuduğum okulda düzenlediği ve ayrıca mezuniyetin de yapılacağı kampa göndermesiyle başlamıştı. Şimdi olsa gerisin geri döneceğim o yol, her bir anın gerisinde ve tam gözümün önündeydi.

O sabah, annemin sesiyle uyanmış küçük kardeşimin uyandırma servisi gibi işgale geldiği ve annemin ona aldığı kahraman kostümüyle beni ele geçirdiği son sabahı.

“Hadi ama seni tutsak, hayatın elimde! Kahvaltıya inmeyi kabul etmezsen seni gıdıklamak zorunda kalacağım.”

Savaşçı ruhu ve elindeki oyuncak kılıcını bana doğru tutan görüntüsünü kısık gözlerle gördüğümde gülümsemiştim. Yapmayı istediğinin aslında beni güldürmek olduğu bildiğimden kıpırdamamış ve beklemiştim. Yanıma iyice yanaşmış ve hızla üzerime atladığında kalkmak elimde değildi artık.

Üzerine atılmasıyla âdeta iç organlarım yer değiştirmişti. Ne kadar ağırlaşmıştı böyle bu küçük kaplan?

“Sen giderek dev bir adama dönüşüyorsun farkındasın öyle değil mi minik kaplanım?”

Kardeşim altı buçuk yaşındaydı. Yaşını doldurduğu gün ile okula başlayacağı gün aynıydı. Onunla ilk tanıştığımda o kadar küçüktü ki ele avuca sığmayan minicik ayakları ve elleri vardı.

Başımı masanın üstündeki saate kaydırduğumda fark ettim. Allah’ım geç kalmıştım! Daha nasıl geç kalmanın yollarını aramalıydım bilmiyorum. Zamanın benim ve ailem için durması gereken nokta burasıydı.

Babamın ve annemin sesleri odama kadar iliştiğinde minik kaplanım, pardon canavar mı demeliyim dişlerini etime geçiriyordu. Hemen kucakladığım bedeni ile aşağı inmiştim. Annem beni ve minik canavarımı görmüş, hoşnutsuz bir ifade ile bakmıştı.

“Doruk yemekten sonra giyinmeni söylemiştim.”

Babamın yanındaki sandalyeyi çekip oturduğumda Doruk’u benden alıp yanına oturtmuştu.

“Her şey yolunda mı Hera?”

İkinci ismimi sevdiğimi bildiği hâlde her zaman kendisinin adıma bağışladığı ismi tercih ediyordu. Hera Mehir Doğan. Bu bendim. Tabii ki kesimi çıkarmazdım ama Mehir ismimi tercih etmesini isterdim.

“Ne gibi baba?”

“Bugün kampa gideceğini sanıyordum.”

Elime aldığım çatalımla ağzıma götürdüğüm peyniri çiğniyordum.

“Sadece sizinle geçen son vaktimin tadını çıkarmakla meşguldüm. Bu vakit hiç bitmesin istedim.” diyebilmeliydim.

Babam neden bütün işlerini yetiştirilmesi ve bitirmesi gereken mühim meselelere bağlıyordu? O zamanda veya bu vakitte bile anlayamadığım gerçekler...

“Evet, baba sadece kahvaltımı yapıp çıkacağım.”

Bana okuduğu satırları aramıza koyduğu engelleri çekip, saman kâğıtlarının üstünden iliştiymişti gözlerini üzerime. Hep mi böyle bakıyordu bilmiyordum. Acıyan ama sevgiyle; ayrı ama yanımda...

Ah baba, şimdi yine öyle bakmanı nasıl bir çaresizlikle arıyorum. Neyi beklemişti? Sadece bir haftaya sığan hayatıma mı yetişmemi beklemişti?

Yoksa yanmamdan korktuğu gerçekler için miydi bu acele?

“Sakin otobüsle gitme, bugün şoför bıraksın seni.”

Mutfaktan elinde Doruk için yaptığı kreplerle gelen annem serzenişini eksik etmemişti.

“Bugüne kadar hangi lüksü tercih etti ki şoförle gitsin Ali? Allah’tan soyadı var da bizim kızımız olduğu belli oluyor.”

Gözlerimi devirmiştim, evet çok fazla lüks hayatın ve şaşaaanın gölgesinde kaybolmak benim tercihlerime aykırıydı, biliyordum. Bu sebeple ablam ve kuzenim Reha gibi babamın adının dışında bir devlet okulunda okumuş, uzun yıllar ailemin dışından bakmıştım hayata. Hatta bir süre yatılı bile kalmıştım okulda. Ben gösterişsiz ve kendi hâlimden memnundum. Kardeşlerimin aksine. Sahi onlar neredeydiler? En son dün gece bir ara karşılaşmıştık bu kocaman evde.

“Anne, ablam nerede? Reha da ortalıklerde yok gibi.”

Annem özenle hazırlanmış çayından bir yudum alıp bana fincanın üstünden bakmış ve benden tarafa yönelmişti.

“Biliyorsun ablan yurt dışında. Birkaç işini hallediyor. Reha da çok erken çıktı.”

Kahvaltımı yaparken başımı salladım. Yukarı çıkacakken gözlerinin altına yaşlarını satırlarla yazmış olan babam benim için anlamsız gelen birkaç saniyeyi o süslü kelimelerle telaffuz etmişti.

“Sakin kimseye güvenmek gibi bir hata yapma Hera, biliyorsun ki hayat senin sandığından daha gerçek.”

Onaylayıp takılmadığım bu öğüdü, benim bütünüyle sarıldığım cümlesinin kıyısında sıkışıp kalmıştım. Nasıl bir geç kalıştı bu? Daha kaç vakit ayırabilecektim ki aileme de birkaç saniyemi daha ayırmalıydım anneme, babama, kardeşlerime.

Evden hızlıca çıkıp otobüs durağında yetiştiğim otobüsle okulun yolunu tutacak ve seçtiğimiz ormanın eteklerinde yol alacaktım. Otobüsteyken sırtımda yükümün ağırlığında ezildiğim anlarda en yakın arkadaşım Ece ısrarla beni aramıştı. Neredeyse okula varmak üzereydim. Telefonu açmaktan vazgeçmiştim. Beni karşılayan Ece, dört yıllık en sadık dostum. Bana her zaman yardım ediyordu. Otobüsten en son inen bendim ki herkesin homurtularında bekleyişi sonlandırmış, hız kaybetmeden harekete geçmiştik. Sakinliğin, temiz havanın, el değmemiş toprakların sırtına bağladığımız yerde koca bir hafta yitip gitmişti.

Keyifli yürüyüşler, yeni keşifler ve uzun ateş başı sohbetleri arasında bir ömre sığacak anıları çantamıza sığdırmış, bu anıları da yanımızda götürecektik. Ara sıra ailemle iletişime geçiyordum. Ablam yurt dışından dönmüş, Reha şirketin başında ve miniğim Doruk kendi hâlindeydi. Eve geri döndüğümde ablam da üzerindeki yorgunluğu atmak için çiftliğe gitmeyi istemişti, ben de hemen kabul etmiştim. Mutluydum ve hiçbir tasanın ardında değildi yüreğim.

Tek yapmam gereken uyku tulumundan çıkıp Ece'yi bulmaktı. Güneş doğmamış ve ayaz vakti yerini gün doğumuna bırakmayı bekliyordu. Dün geceki yakılan ateşin etrafında bırakılmış el fenerlerinden birini alıp Ece'yi bulmak adına etrafa bakındım. Herkesin uyuduğu bu vakitte bir tek kuş sesleri karışıyordu etrafın sakinliğine. Sanırım tuvalete gitmiş olmalıydı. Kamp yerinden bir nebze uzak kalan tuvalete ilerlediğimde adımlarımı izleyen ayazın soğukluğu kollarımı üşütmüştü.

Vardığım yerde lambanın açık sızıntısı, kapının altında yansıyan ışıklarla Ece'nin varlığını belirtiyordu. Beklediğim kenarda yapacak pek de bir iş yoktu. Fenerimi yaşlı ağaçların üstünde gezdirdiğimde aralarında kendisini ayıran meşe ağacı gövdesi birçok insanın bir araya gelerek birleşeceği bir genişliğe sahipti. Bütün varlığına değen fenerim ile üstünde yer eden bir baykuşun görüntüsü beni ürkütmüş, tökezleyip sendelediğimde neredeyse düşüyordum.

“Kim var orada?”

“Sakin ol Ece, benim Hera!”

Ece işini bitirmiş ellerini yıkıyordu. Güneşin ilk ışıkları fenerimi sönmük bıraktığında kapattığım ışık, güneşi seçen ve ışığını engellemeye çalışan ellerimle takıldığım bir ağacın gerisinde kalan gölgenin varlığını fark ettim. Anlam katmaya çalıştığım bu an ile ellerimi çektiğim yüzüm tam olarak dikkat kesilmeme neden olmuştu. Bir adam mı duruyordu orada!

Geriye doğru bir adım attığımda ellerime değen buz gibi elleri aniden çekerek Ece'den tarafa dönmüş ve ardıma baktığımda kimsenin olmadığını görmüştüm. Ece hâlime tedirgince bakmış ve kaşlarını çatmıştı.

“İyi misin, nereye bakıyorsun Hera?”

Kimse yoktu değil mi? Yanlış mı görmüştüm. Birkaç saniye aralıkla bir gölge yok olamazdı öyle değil mi? Sadece boşluk ve uçan

kuşların varlıklarını ispatladıkları bu anda hislerimi bir kenara itip yanımızdan ayrılan kuşların güzelliklerinde kaybolmuştum bir kez daha. Bir anda içime yerleşen o korku ve yokluk hissi de neyin ne siydi Allah aşkına!

“Sadece ağaçların arkasında birisi var sanmıştım.”

Arkadaşım ile çadırların yanına ilerleyip hâlâ uyuyanlara rahatsızlık vermeden çadırımızı ve eşyalarımızı toparlıyorduk. Herkes uyurken bana görünen o gölge kime aitti acaba? Toparlanmamız herkesin uyanışına kadar sürmüştü, uyanan arkadaşlarımız toparlanana kadar Ece ile kısa bir yürüyüş yapmıştık. Kahvaltıya geçtiğimizde sıcak çorbalarımızı içmiş ve eşyalarımızı yüklenmiştik. Uzun bir yol vardı varmamız gereken. Ablam mesaj atmış ve benim ne zaman evde olacağımı soruyordu. Sadece dönüyor olduğumu haber vermiştim. Muhtemelen yeni uyanmış olmalıydı. Birazdan kahvaltıya geçerdiler. Alışkanlıklar değişmezdi öyle değil mi? Yarı yolda biraz yavaş yürüdüğüm için geride kalmış, arkadaşlarım ve benden birkaç adım uzaklıktaki Ece'yle devam ettiğim yolda gelen mesaj, beni daha da yavaşlatmıştı. Dağ başında bile çeken telefona gülümsediğim o boş anı şimdi olsa silerdim gizlerimden.

Hiç tanımadığım bir numaradan gelen mesajı açtığımda birkaç kelime ve tek bir cümleden oluşan mesaja dikkatlice bakmıştım:

“Aileni ne kadar seviyorsun Hera Mehir!”

Annemin bana hediyesi olan ismim Mehir'i ailem ve en yakınlarım dışında kimse bilmezdi. Okuduğum okullarda bile tek isimle kayıtlarım vardı. Ben hayata sadece Hera ile tanınırken bu kişi benim diğer adımları nereden biliyordu ya da neden böyle bir soru ile bana mesaj atmıştı.

Adım atamaz oldum. Ormana ayaklarım takılı kalmıştı sanki. Etrafımda gezdirdiğim bakışlarımda bir çare aramıştım. Yürüyen arkadaşlarım devam ettirdikleri yol dışında bir hareketlilik yoktu. Ağaçları, kuşları, karıncaları, yığılı taşları, ezilen yaprakları ve içimi ze çekip varlığını benimsediğimiz havayı saymazsak tabii.

Sanırım birisi benimle dalga geçiyor yahut oyun oynuyordu. İçimdeki sızlayan acıyı, o acıdır ki kalbime yer etmiş ve silinmeyen yerleri aralamıştı ama neden biri bana şaka yaparken soru sorsun ki?

Gözüm bir meşe ağacına daha takılmıştı. Meşe ağaçlarına bayırlırdım, onun serin gölgesi beni derin düşüncelerin yanında huzurlu

anlara götürürdü. Fakat bu sefer öyle olmamıştı. Bir gölge, simsiyah kıyafetleri ve yüzü bu uzaklıkta seçmem mümkün olmayan bir insan ile karşı karşıya kalmıştım. Sadece bana bakıyordu. Yüzüne örttüğü kumaşla benden gizleniyor ve saklanıyordu.

Bu sıcakta yaptığı saçma hareketler sonucu bütün bedenimi sarsan korkuyla geriye sendelemiştim. Bu sabahki kişi miydi o? Neden bana öyle keskin bakışlar atıyordu? Benimle ne derdi olabilirdi bilmiyordum. Ürperen bedenimi kontrol edemiyordum. Aramızda metreler vardı ama bir korku kadar yamacımdaydı. Hiçbir şey yapmadığım için hareket dahi etmemişti. Sesim neredeydi? Hiçlik ve hissizlik böyle bir çaresizlik miydi? Ya da hiç yaşamadığım bu olumsuzluk karşısında beynim yeni bir savunma mekanizması mı üretiyordu içerilerde? Aramıza sığdırdığı ormanı çekip alan Ece'nin sesi ile yerimde sıçramış, ona bakan gözlerimi arkadaşşıma çevirmiştim. Her şey bir ağır vasıtaydı âdeta.

“Hey Hera kime söylüyorum hadi!”

Tedirgin olan Ece'yi es geçtiğimde etrafta kimseyi göremeyince korkum ikiye katlanmıştı. Hocamızın sesi ve koluma giren dostumla gittiğimiz yola ilerlediğimde ayaklarım grubu takip ediyordu. Takılı kaldığım ağaçtan eser kalmayınca kadar gidiyordum.

“Hera, sana sesleniyorum duyuyor musun beni?”

Elim kolunda öylece yürüyordum. Otobüse binene kadar kendime gelememişim. Koltuğa yerleşip Ece'nin soran bakışlarına kelemeler aradım.

“Ne oldu anlatacak mısın artık?”

Bir şeyler ters gidiyor olmalıydı. Yüzünü incelediğim arkadaşşımın gözlerine yansıyan suretim hiç iyi gözüküyordu. Başımı sağa ve sola salladım. İyi olmam gerekmez miydi? Bu korkunun ecelimden çaldığı kimliğimi bulmalıydım.

“Bilmiyorum ama biri bana küstahça bir şaka yapıyor.”

“Ne? Nasıl yani?”

Tedirgin olan ifadesi âdeta beni terazinin kucağında tartmıştı.

“Sabah birini gördüğümü sandım ama yanılmış olduğumu düşündüm sonra birisi az önce sadece bana bakarak duruyordu. Kötü hissettim. Simsiyah giyinmiş, yüzü dahi kapalıydı.”

Ece bir anda ayağa kalktı ve hiç çekinmeden herkesi inceledi. Birisinin üstüne o kadar bakmıştı ki homurdanmışlardı. Yanıma gelene kadar tek bir kişiyi bile atlamamıştı. Kaşlarını çattı.

“Kimsenin üstü simsiyah değil kuzum.”

Başımı koltuğa yaslayıp kafamı allak bullak eden kişiyi silmeye çalışıyordum ama yok, kimdi o kim? Telefon aklıma gelince bana mesaj atan numarayı aramak aklıma gelmemişti. Hemen çevirdiğim numaradan konuşan klasik kadın, “Aradığınız numara kullanılmamaktadır.” dediğinde kaşlarımı çatmıştım. İçim ürperirken birilerinin bana zarar vermek istediğini düşünmemek elde değildi. Evet, normal hayatımı ben yönetiyordum ama ben Ali Doğan’ın kızıydım. Her şey olabiliirdi. Birileri bana zarar vermek isterse verebilirdi.

“Her neyse canım, boş ver zaten kim şaka yapmak istiyorsa ortaya çıkacaktır.”

Yani umarım çıkardı. Geçtiirdiğim konuyu okula varana kadar düşünmüştüm. Okula geldiğimizde herkes gibi biz de ayrılmış ve evlerimize gitmek için dağılmıştık. Ece ile otobüs durağına gidip eve döneceğimiz otobüse bindik. Kulaklığumdaki müziğimin sesi düşüncelerimi bastıramıyordu. Biraz daha sakinleşmişim. Bir sorun çıkması durumunda Reha’dan yardım alma fikrimi aklımın bir köşesine kazıyordum. Sonuçta birlikte büyüdüğüm, ağabeyimden farkı olmayan en yakınımdaydı o benim. Destek olurdu elbette. Babamı endişelendirmek istemezdim.

İnceğim yere az kaldığında çantamı bıraktığım yerden alıp sırtlandım.

Araçtan indiğimde telefonum yeniden bir mesaj sesi ile titremiş ve beni refleks olarak bakmaya yönlendirmişti.

Elime aldığım telefonda kısa mesaj ile duraksamıştım. Kocaman harflerle yazıyordu:

“SIRA SANA DA GELECEK HERA MEHİR DOĞAN!”

Aynı kişi miydi? Kesinlikle Reha’ya bunları göstermeliydim. İfademi tartamıyor ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. Neyin sırasıydı bu? Farklı numara ile atılan yeni anlamsız bu mesajın sahibini öğrenmek için tuşladığım numara da otomatik ses aynı sözleri söylemişti: Aradığınız numara kullanılmamaktadır. Öylece kalmıştım sokağın ortasında. Nasıl bu denli hızlı numara kapatabilirdi ki insan?

Kimseyle bir alıp veremediğim de yoktu. Kimsenin tavuğuna kışt demişliğim yokken bana neden birisi böyle çirkin bir şakayı hak görüyordu?

Ormanı andıran evimin yolunu hâlâ yerinde görmek beni rahatlatmıştı. Ayaklarım meşe ağaçlarını takip ediyordu. Yoldaş olduğum ağaçların serinliğinde vardığım evimin yolunda olmak bile beni huzura erdirmişti.

Kapısını bulduğum yuvam ile açık kalmış kapıdan geçip içeri girdim. Ekber Ağabey de neredeydi acaba? Kapıyı hiç açık bırakmazdı.

Köpeğim Albay beni gördüğünde koşmuş ve hızla yanıma ulaşmıştı. Kesin kucağıma atlar diye beklemiştim ama o bunu yapmamıştı. Doruk, benim minik kaplanım, Albay'ı serbest bırakmış olmalıydı. Yoksa Albay yorulmuş muydu? Ah Doruk kesin sabahtan beri Albay'ı esir alıp oyun oynamıştır. Ne yapsın haylaz çocukla, nasıl yorulmadan baş etsin öyle değil mi?

“Oğlum yoruldun mu sen, bak ben geldim.”

Eğilip tüylerini okşadığımda elime değen sıvı ile ellerimi geriye çektim. Kirlenmiş miydi? Bu sıvı çeşmeden akan su kadar berrak, yere karışan çamur kadar kirli değildi. Bu kandı ve kan kırmızı elle-rime anlam verememişim.

“Albay!”

Yerinde durmadan kalkıp oturan köpeğimi yoklamış ama bir yara rastlamamıştım.

“Ekber Abi!”

Sesim bütün bahçeye dolsa da defalarca haykırmama rağmen sesi kimse duymamıştı. Albay ayaklanıp koşunca onu takip eden bedenim hiçbir şeyi umursamadan öylece ortada kalmıştı. Albay hızla eve girmişti. Eve yaklaştıkça kalbimin hızına yetişmek ne mümkündü. Elimi kalbime denk gelen hızda yerleştirip bastırmıştım. Yavaşlatmam mümkünmüş gibi nefesim, bedenime hayat verecek kadar dolmuyordu.

Aralık kapının yanında beni bekleyen Albay'a bakıyordum. Gözleri parlıyordu bana bakarken. Köpeğim hiçbir zaman böyle davranmamıştı.

Onun gözlerine gömmüşlerdi beni ama haberim yoktu.

Köpeğim bu eve geldiğinde ne kadar küçüktü. Nasıl bana yön verecek kadar büyümüşü... İçeri ile dışarı arasında duran Albay tereddütle hareket ediyordu. İçeriye girmek istediğimde üstüme yaslanmış benim geriye gitmemi sağlamıştı. Patilerini geri çeken köpeğime garipseyerek bakıyordum. Sanki içeri girmemi istememişti.